

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

19. září 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Důvody pro odmítnutí výkonu – Článek 50 SEU – Zatýkací rozkaz vydaný justičními orgány členského státu, který zahájil postup pro vystoupení z Evropské unie – Nejistota ohledně režimu použitelného na vztahy mezi tímto státem a Uníí po vystoupení“

Ve věci C-327/18 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím High Court (Vrchní soud, Irsko) ze dne 17. května 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 18. května 2018, v řízení o výkonu evropských zatýkacích rozkazů vydaných na

RO,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, C. G. Fernlund (zpravodaj), A. Arabadžev, S. Rodin a E. Regan, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k žádosti předkládajícího soudu ze dne 17. května 2018, došlé Soudnímu dvoru dne 18. května 2018, o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k rozhodnutí prvního senátu ze dne 11. června 2018 vyhovět uvedené žádosti,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. července 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za RO E. Martin-Vignerte a J. MacGuillem, solicitors, C. Cumming, BL, a P. McGrathem, SC,
- za Minister for Justice and Equality M. Browne, G. Hodge, A. Joycem a G. Lynchem, jako zmocněnci, ve spolupráci s E. Duffy, BL, a R. Barronem, SC,
- za rumunskou vládu L. Lițu a C. Canțărem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: angličtina.

- za vládu Spojeného království S. Brandonem a C. Brodie, jako zmocněnci, ve spolupráci s J. Holmesem, QC, a D. Blundellem, barrister,
 - za Evropskou komisi S. Grünheid, R. Troostersem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 7. srpna 2018,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 50 SEU a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci výkonu dvou evropských zatýkacích rozkazů v Irsku vydaných soudy Spojeného království Velké Británie a Severního Irska na RO.

Právní rámec

Smlouva o EU

- 3 Článek 50 odst. 1 až 3 SEU stanoví:

„1. Každý členský stát se v souladu se svými ústavními předpisy může rozhodnout z Unie vystoupit.

2. Členský stát, který se rozhodne vystoupit, oznámí svůj záměr Evropské radě. S ohledem na pokyny Evropské rady Unie sjedná a uzavře s tímto státem dohodu o podmínkách jeho vystoupení, s přihlédnutím k rámci jeho budoucích vztahů s Uníí. Tato dohoda se sjednává v souladu s čl. 218 odst. 3 [SFEU]. Jménem Unie ji uzavře Rada, která rozhoduje kvalifikovanou většinou po obdržení souhlasu Evropského parlamentu.

3. Smlouvy přestávají být pro dotyčný stát použitelné dnem vstupu dohody o vystoupení v platnost, nebo nedojde-li k tomu, dva roky po oznámení podle odstavce 2, nerozhodne-li Evropská rada jednomyslně po dohodě s dotyčným členským státem o prodloužení této lhůty.“

Rámcové rozhodnutí

- 4 Body 10 a 12 rámcového rozhodnutí znějí takto:

„(10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v [článku 2 SEU] některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle [čl. 7 odst. 2 SEU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. [3].

[...]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v [článcích 2 a 6 SEU], které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie[...], zejména v kapitole IV [VI] uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout

předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.“

- 5 Článek 1 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkácího rozkazu a povinnost jej vykonat“, v odstavcích 2 a 3 stanoví:

„2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

- 6 Článek 26 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Započtení doby vazby nebo trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě“, v odstavci 1 stanoví:

„Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkácího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.“

- 7 Článek 27 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“, v odstavci 2 stanoví:

„[...] osobu, která byla předána, [nelze] stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.“

- 8 Článek 28 rámcového rozhodnutí upravuje další předání nebo vydání do jiného státu, než je vykonávající členský stát.

Irské právo

- 9 Rámcové rozhodnutí bylo do irského právního řádu provedeno prostřednictvím European Arrest Warrant Act 2003 (zákon z roku 2003 o evropském zatýkáčím rozkazu).

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 10 Soudy Spojeného království vydaly na RO dva evropské zatýkácí rozkazy adresované Irsku.
- 11 První evropský zatýkácí rozkaz, vydaný dne 27. ledna 2016, se týká trestných činů vraždy a žhářství, jež byly údajně spáchány dne 2. srpna 2015. Druhý evropský zatýkácí rozkaz, vydaný dne 4. května 2016, se týká trestného činu znásilnění, který byl údajně spáchán dne 30. prosince 2003. Za každý z těchto trestných činů lze uložit trest odnětí svobody na doživotí.
- 12 RO byl zatčen a umístěn do vyšetřovací vazby v Irsku dne 3. února 2016. Od tohoto data se nachází ve vyšetřovací vazbě v tomto členském státě na základě obou evropských zatýkáčích rozkazů vydaných na jeho osobu.

- 13 RO vznesl vůči svému předání do Spojeného království námitky, jež se zakládaly zejména na vystoupení tohoto členského státu z Unie a na článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě (dále jen „EÚLP“), když tvrdil, že by mohl být podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení, pokud by byl uvězněn ve věznici v Maghaberry v Severním Irsku.
- 14 Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu mohl být RO vyslechnut teprve dne 27. července 2017.
- 15 Rozhodnutím ze dne 2. listopadu 2017 High Court (Vrchní soud, Irsko) nejprve přezkoumal tvrzení RO ohledně zacházení, jemuž by mohl být podroben v Severním Irsku, a dospěl k závěru, že na základě přesných a aktuálních informací o podmínkách ve věznici v Maghaberry existují důvody k domněnce, že by RO z důvodu jeho zranitelnosti skutečně hrozilo, že bude podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení. S ohledem na rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), považoval tento soud za nutné požádat orgány Spojeného království o doplňující informace o podmínkách věznění RO v případě jeho předání.
- 16 Dne 16. dubna 2018 poskytl justiční orgán, který vydal předmětné evropské zatýkácí rozkazy, a sice Lagside Court in Belfast (Soud Lagside v Belfastu, Spojené království), informace o tom, jak by se Vězeňská služba Severního Irsku vypořádala s rizikem, že RO bude v Severním Irsku podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení.
- 17 High Court (Vrchní soud) uvádí, že zamítl všechny námitky podané RO proti jeho předání s výjimkou námitek týkajících se vystoupení Spojeného království z Unie a námitky vztahující se k článku 3 EÚLP, když měl za to, že o nich nemůže rozhodnout, dokud neobdrží odpověď Soudního dvora na řadu předběžných otázek.
- 18 High Court (Vrchní soud) připomíná, že dne 29. března 2017 oznámilo Spojené království předsedovi Evropské rady svůj záměr vystoupit z Unie na základě článku 50 SEU a že by toto oznámení mělo vést k vystoupení Spojeného království z Unie k 29. březnu 2019.
- 19 Tento soud uvádí, že pokud bude RO předán, bude s velkou pravděpodobností vězněn ve Spojeném království i po tomto datu.
- 20 High Court (Vrchní soud) rovněž podotýká, že možná budou mezi Unií a Spojeným královstvím uzavřeny dohody k úpravě vztahů mezi těmito stranami bezprostředně po vystoupení Spojeného království z Unie i dlouhodobých vztahů v takových oblastech, jaké jsou upraveny rámcovým rozhodnutím.
- 21 V současnosti je však tato možnost nejistá a není známa povaha opatření, jež budou přijata, zejména pokud jde o pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách.
- 22 High Court (Vrchní soud) uvádí, že podle Minister for Justice and Equality (ministr spravedlnosti a rovnosti, Irsko) je třeba použít právo v podobě, v jaké existuje k dnešnímu dni, a nikoli v podobě, v jaké by mohlo existovat v budoucnu po vystoupení Spojeného království z Unie. Podle předkládajícího soudu z toho uvedený ministr správně dovozuje, že k předání RO musí dojít na základě vnitrostátního práva, kterým se provádí rámcové rozhodnutí.
- 23 Tento soud uvádí, že podle RO naopak nelze vzhledem k nejistotě ohledně právního režimu, který bude ve Spojeném království platit po vystoupení tohoto členského státu z Unie, zaručit, že práva, jež mu přiznává unijní právo, budou moci být v praxi jako taková uplatněna, takže k předání nesmí dojít.

- 24 Předkládající soud upřesňuje, že RO označil čtyři aspekty unijního práva, jichž se lze teoreticky dovolávat, a to:
- právo na započtení doby vazby ve vykonávajícím členském státě, upravené v článku 26 rámcového rozhodnutí;
 - tzv. pravidlo „speciality“ upravené v článku 27 rámcového rozhodnutí;
 - právo omezující další předání nebo vydání, upravené v článku 28 rámcového rozhodnutí, a
 - respektování základních práv předávané osoby v souladu s Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 25 Podle tohoto soudu vyvstává otázka, zda v případě sporu ohledně jednoho z těchto čtyř aspektů a při neexistenci opatření svěřujících Soudnímu dvoru pravomoc rozhodnout o těchto aspektech v řízení o předběžné otázce vznikne v důsledku předání takové osoby, jako je RO, značné, a nikoli jen čistě teoretické nebezpečí, že s touto osobou bude nespravedlivě zacházeno, takže žádosti o předání by nemělo být vyhověno.
- 26 Za těchto okolností se High Court (Vrchní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) S ohledem na:

- oznámení Spojeného království na základě článku 50 SEU;
- nejistotu, pokud jde o dohody, které budou mezi Uníí a Spojeným královstvím upravovat jejich vztahy po vystoupení Spojeného království z Unie; a
- z toho plynoucí nejistotu, pokud jde o otázku, do jaké míry by RO mohl v praxi požívat práv zakotvených ve Smlouvách, Listině či příslušných právních předpisech, pokud by byl předán do Spojeného království a zůstal tam uvězněn i po vystoupení Spojeného království z Unie,

vyžaduje unijní právo, aby dožádaný členský stát odmítl předat do Spojeného království osobu, na kterou je vydán evropský zatýkací rozkaz a jejíž předání by jinak bylo požadováno na základě vnitrostátních právních předpisů tohoto členského státu:

- a) ve všech případech?
 - b) v některých případech s ohledem na zvláštní okolnosti případu?
 - c) v žádném případě?
- 2) V případě, že odpověď na první otázku je odpověď uvedená v písm. b), jaká kritéria či aspekty musí soud v dožádaném členském státě posoudit při rozhodování, zda je předání zakázáno?
- 3) Je soud dožádaného členského státu v souvislosti s druhou otázkou povinen odložit konečné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu do doby, než budou známy přesnější informace o právním režimu použitelném po vystoupení příslušného dožadujícího členského státu z Unie:
- a) ve všech případech?
 - b) v některých případech s ohledem na zvláštní okolnosti případu?
 - c) v žádném případě?
- 4) V případě, že odpověď na třetí otázku je odpověď uvedená v písm. b), jaká kritéria či aspekty musí soud v dožádaném členském státě posoudit při rozhodování, zda je nutné odložit konečné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu?“

K naléhavému řízení

- 27 Předkládající soud požádal, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 28 Na podporu své žádosti poukázal tento soud na to, že dotýčný se v současnosti nachází ve vyšetřovací vazbě v Irsku pouze na základě evropských zatýkacích rozkazů vydaných Spojeným královstvím pro účely trestního stíhání a že předání této osoby do tohoto členského státu závisí na odpovědi podané Soudním dvorem. Předkládající soud zdůraznil, že běžné řízení by značně prodloužilo dobu vazby dotýčné osoby, které přitom svědčí presumpce nevin.
- 29 V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že se projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí, které spadá do oblastí upravených v hlavě V třetí části Smlouvy o FEU, která se týká prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tato žádost je tudíž způsobilá k projednání v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 30 Co se zadruhé týče kritéria naléhavosti, je třeba v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora zohlednit okolnost, že dotýčná osoba je v současné době zbavena osobní svobody a její další držení ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení. Situaci dotýčné osoby je navíc třeba posuzovat ke dni posuzování žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 72 a citovaná judikatura).
- 31 V projednávané věci je přitom nesporné, že RO se k tomuto datu nacházel ve vyšetřovací vazbě v Irsku a že jeho ponechání v této situaci závisí na rozhodnutí ohledně jeho předání do Spojeného království, jež bylo odloženo do rozhodnutí Soudního dvora v projednávané věci.
- 32 Za těchto podmínek první senát Soudního dvora dne 11. června 2018 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhoví.

K předběžným otázkám

- 33 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba posuzovat společně, je, zda musí být článek 50 SEU vykládán v tom smyslu, že oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Unie podle tohoto článku má za následek, že v případě, že tento členský stát vydá evropský zatýkací rozkaz na určitou osobu, musí vykonávající členský stát výkon tohoto zatýkacího rozkazu odmítnout nebo odložit do doby, než budou známy přesnější informace o právním režimu použitelném ve vystavujícím členském státě po jeho vystoupení z Unie.
- 34 V tomto směru je nutné připomenout, že – jak vyplývá z článku 2 SEU – unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v uznávání těchto hodnot, a tím i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty zakotvuje [rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 34, a rozsudek ze dne 25. července 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 35].
- 35 Zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36].

- 36 Z článku 1 odst. 1 a 2 a z bodů 5 a 7 odůvodnění rámcového rozhodnutí konkrétně vyplývá, že rámcové rozhodnutí má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem výkonu soudních rozhodnutí nebo trestního stíhání, který je založen na zásadě vzájemného uznávání. Rámcové rozhodnutí tak zavedením takového zjednodušeného a efektivnějšího systému směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 39 a 40].
- 37 Zásada vzájemného uznávání je vyjádřena v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě této zásady a v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze z taxativně vyjmenovaných důvodů stanovených v rámcovém rozhodnutí a výkon evropského zatýkacího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí. Zatímco výkon evropského zatýkacího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojata jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41].
- 38 Rámcové rozhodnutí tak v článku 3 výslovně uvádí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, v člancích 4 a 4a uvádí důvody, pro které je výkon evropského zatýkacího rozkazu možné odmítnout, a v článku 5 stanoví záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát [rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 51, a rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 42].
- 39 Soudní dvůr mimoto připustil, že zásady vzájemného uznávání a vzájemné důvěry mezi členskými státy mohou být „za výjimečných okolností“ omezeny [rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 82, a rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 43].
- 40 Soudní dvůr tak uznal pravomoc vykonávajícího justičního orgánu za určitých podmínek ukončit postup předání zavedený rámcovým rozhodnutím, pokud takové předání může vést k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení s vyžádanou osobou ve smyslu článku 4 Listiny [rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 104, a rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 44].
- 41 Soudní dvůr za tímto účelem vycházel jednak z čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí, který stanoví, že tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v člancích 2 a 6 SEU, a jednak z absolutní povahy základního práva zaručeného článkem 4 Listiny [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 45].
- 42 Pro účely posouzení existence skutečného nebezpečí, že osoba, na niž byl vydán evropský zatýkací rozkaz, bude podrobena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, musí vykonávající justiční orgán – jak učinil i předkládající soud ve sporu v původním řízení – na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí požádat vystavující justiční orgán o veškeré doplňující informace, které považuje za nezbytné pro posouzení existence takového nebezpečí [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 76].

- 43 RO však tvrdí, že mu vzhledem k oznámení Spojeného království o jeho záměru vystoupit z Unie na základě článku 50 SEU hrozí, že řada práv, jichž požívá na základě Listiny a rámcového rozhodnutí, již po vystoupení Spojeného království z Unie nebude respektována. Podle RO byla zásada vzájemné důvěry, která je základem vzájemného uznávání, tímto oznámením nenapravitelně otřesena, takže k předání podle rámcového rozhodnutí nesmí dojít.
- 44 V této souvislosti vyvstává otázka, zda pouhé oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Unie na základě článku 50 SEU může z hlediska unijního práva odůvodnit odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného tímto členským státem z důvodu, že by se předávaná osoba po tomto vystoupení již nemohla ve vystavujícím členském státě dovolávat práv, která jí plynou z rámcového rozhodnutí, a žádat, aby Soudní dvůr zkoumal soulad jejich provádění tímto členským státem s unijním právem.
- 45 V tomto kontextu je třeba poukázat na to, že takovéto oznámení nemá za následek, že by se v členském státě, který oznámil svůj záměr vystoupit z Unie, přestalo používat unijní právo, a toto právo, k němuž patří ustanovení rámcového rozhodnutí i zásady vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, na nichž toto rámcové rozhodnutí spočívá, tedy v tomto státě zůstává v plném rozsahu v platnosti až do jeho skutečného vystoupení z Unie.
- 46 Článek 50 SEU totiž, jak vyplývá z jeho odstavců 2 a 3, stanoví postup pro vystoupení, který zahrnuje zaprvé oznámení záměru vystoupení Evropské radě, zadruhé sjednání a uzavření dohody o podmínkách vystoupení s přihlédnutím k budoucím vztahům mezi dotyčným státem a Uníí a zatřetí vystoupení z Unie v pravém slova smyslu ke dni vstupu této dohody v platnost, nebo nedojde-li k tomu, dva roky po oznámení Evropské radě, pokud ta po dohodě s dotyčným členským státem jednomyslně nerozhodne o prodloužení této lhůty.
- 47 Takové odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu by se přitom rovnalo, jak uvedl generální advokát v bodě 55 svého stanoviska, jednostrannému pozastavení uplatňování ustanovení rámcového rozhodnutí a navíc by naráželo na znění bodu 10 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, podle kterého je na Evropské radě, aby pro účely pozastavení používání mechanismu evropského zatýkacího rozkazu ve vztahu k vystavujícímu členskému státu konstatovala, že zásady stanovené v článku 2 SEU byly v tomto členském státě porušeny [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 71].
- 48 Pouhé oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Unie na základě článku 50 SEU tedy nelze jako takové považovat za výjimečnou okolnost ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 39 a 40 tohoto rozsudku, jež by mohla odůvodnit odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného tímto členským státem.
- 49 Vykonávajícímu justičnímu orgánu však ještě přísluší, aby na základě konkrétního a přesného posouzení projednávaného případu posoudil, zda existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že osobě, na niž byl vydán tento evropský zatýkací rozkaz, bude po vystoupení vystavujícího členského státu z Unie hrozit, že bude zbavena základních práv a práv vyplývajících v zásadě z článků 26 až 28 rámcového rozhodnutí, jichž se dovolává RO a jež jsou připomenuta v bodě 24 tohoto rozsudku [obdobně viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 73].
- 50 Pokud jde o základní práva uvedená v článku 4 Listiny, která odpovídají právům zakotveným v článku 3 EÚLP (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 86), pokud by měl předkládající soud za to – jak podle všeho vyplývá ze znění jeho předběžných otázek a ze spisu předaného Soudnímu dvoru – že mu obdržené informace umožňují vyloučit existenci skutečného nebezpečí, že by byl RO ve vystavujícím členském státě podroben nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny, není v zásadě důvodné odmítnout předání na tomto základě, čímž není dotčena možnost RO využít po svém předání opravné

prostředky podle právního řádu vystavujícího členského státu, které mu umožní případně napadnout legalitu podmínek, v jakých bude v tomto členském státě vězněn (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 103).

- 51 Je však ještě třeba posoudit, zda by předkládající soud mohl zpochybnit toto zjištění tím, že by po vystoupení vystavujícího členského státu z Unie již nebyla zaručena práva, jichž požívá dotyčná osoba v návaznosti na své předání na základě rámcového rozhodnutí.
- 52 V tomto směru je třeba poukázat na to, že v projednávané věci je vystavující členský stát, a sice Spojené království, stranou EÚLP a – jak tento členský stát zdůraznil na jednání před Soudním dvorem – ustanovení článku 3 EÚLP zapracoval do svého vnitrostátního práva. Vzhledem k tomu, že další účast tohoto členského státu na této úmluvě není nikterak vázána na jeho členství v Unii, nemá jeho rozhodnutí vystoupit z Unie dopad na jeho povinnost ctít článek 3 EÚLP, jemuž odpovídá článek 4 Listiny, a nemůže tedy odůvodnit odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu z důvodu, že by předávané osobě hrozilo nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu těchto ustanovení.
- 53 Pokud jde o další práva, jichž se dovolává RO, a nejprve o pravidlo speciality upravené v článku 27 rámcového rozhodnutí, je třeba připomenout, že toto pravidlo souvisí se svrchovaností vykonávajícího členského státu a přiznává vyžádané osobě právo být stíhána, odsouzena nebo zbavena svobody pouze za trestný čin, kvůli kterému byla předána (rozsudek ze dne 1. prosince 2008, Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, bod 44).
- 54 Jak vyplývá z uvedeného rozsudku, je nutné, aby se daná osoba mohla dovolávat porušení tohoto pravidla před soudy vystavujícího členského státu po svém předání.
- 55 Je však třeba uvést, že předkládací rozhodnutí ani vyjádření RO před Soudním dvorem neodkazují na žádný současný spor týkající se uvedeného pravidla ani neuvádějí žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by k takovému sporu mohlo dojít.
- 56 Totéž platí pro právo uvedené v článku 28 rámcového rozhodnutí, týkající se mezi dalšího předání nebo vydání do jiného státu než vykonávajícího členského státu, neboť v předkládacím rozhodnutí se k tomu nic neuvádí.
- 57 Kromě toho je třeba zdůraznit, že ustanovení článků 27 a 28 rámcového rozhodnutí jsou odrazem článků 14 a 15 Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957. Jak přitom bylo připomenuto na jednání před Soudním dvorem, Spojené království tuto úmluvu ratifikovalo a zmíněná ustanovení provedlo do svého vnitrostátního práva. Z toho plyne, že práva, jichž se dovolává RO v těchto oblastech, jsou v zásadě zakotvena ve vnitrostátních předpisech vystavujícího členského státu, a to nezávisle na vystoupení tohoto členského státu z Unie.
- 58 Pokud jde o započtení doby vazby ve vykonávajícím členském státě vystavujícím členským státem v souladu s článkem 26 rámcového rozhodnutí, Spojené království uvedlo, že tuto povinnost rovněž zakotvilo ve svém vnitrostátním právu a že je uplatňuje nezávisle na unijním právu na jakoukoli osobu vydanou na jeho území.
- 59 Vzhledem k tomu, že práva vyplývající z článků 26 až 28 rámcového rozhodnutí a základní práva uvedená v článku 4 Listiny jsou chráněna ustanoveními vnitrostátního práva nejen v případech předání, ale i v případech vydání, nejsou tato práva vázána na použití rámcového rozhodnutí ve vystavujícím členském státě. S výhradou ověření předkládajícím soudem tak podle všeho nejsou dány žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že RO bude zbaven možnosti dovolávat se těchto práv před soudy tohoto členského státu po jeho vystoupení z Unie.

- 60 Okolnost, že není jisté, zda po vystoupení Spojeného království z Unie budou uvedená práva moci být v případě neexistence příslušné dohody mezi Uníí a tímto členským státem předmětem předběžné otázky před Soudním dvorem, nemůže na této analýze nic změnit. Zaprvé totiž z předchozího bodu vyplývá, že předávaná osoba by měla mít možnost dovolávat se všech těchto práv před soudem uvedeného členského státu. A zadruhé je třeba připomenout, že soudy pověřené uplatňováním evropského zatýkacího rozkazu neměly vždy možnost využít mechanismu řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem. Konkrétně – jak uvedl generální advokát v bodě 76 svého stanoviska – teprve dne 1. prosince 2014, tedy pět let po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, získal Soudní dvůr neomezenou pravomoc vykládat rámcové rozhodnutí, zatímco toto rámcové rozhodnutí muselo být v členských státech prováděno od 1. ledna 2004.
- 61 Jak uvedl generální advokát v bodě 70 svého stanoviska, v takové věci, o jakou jde v původním řízení, pro účely rozhodnutí, zda je třeba vykonat evropský zatýkací rozkaz, je tedy nutné, aby v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí mohl mít vykonávající justiční orgán za to, že vystavující členský stát uplatní po svém vystoupení z Unie vůči osobě, která má být předána, v zásadě obsah práv vycházejících z rámcového rozhodnutí a použitelných na období po předání. Taková domněnka je přípustná, jestliže vnitrostátní právo vystavujícího členského státu v zásadě zakotvuje obsah těchto práv, zejména z důvodu zachování účasti uvedeného členského státu na mezinárodních úmluvách, například na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a na EÚLP, i po vystoupení uvedeného státu z Unie. Pouze v případě konkrétních skutečností způsobilých prokázat opak mohou vykonávající justiční orgány výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnout.
- 62 Na položené otázky je tudíž třeba odpovědět, že článek 50 SEU musí být vykládán v tom smyslu, že pouhé oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Unie na základě tohoto článku nemá za následek, že v případě, že tento členský stát vydá evropský zatýkací rozkaz na určitou osobu, by vykonávající členský stát musel výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu odmítnout nebo odložit do doby, než budou známy přesnější informace o právním režimu použitelném ve vystavujícím členském státě po jeho vystoupení z Unie. Neexistují-li závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že osobě, na niž byl vydán tento evropský zatýkací rozkaz, hrozí, že po vystoupení vystavujícího členského státu z Unie bude zbavena práv přiznaných Listinou a rámcovým rozhodnutím, nemůže vykonávající členský stát odmítnout výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu, dokud je vystavující členský stát členem Unie.

K nákladům řízení

- 63 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 50 SEU musí být vykládán v tom smyslu, že pouhé oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Evropské unie na základě tohoto článku nemá za následek, že v případě, že tento členský stát vydá evropský zatýkací rozkaz na určitou osobu, by vykonávající členský stát musel výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu odmítnout nebo odložit do doby, než budou známy přesnější informace o právním režimu použitelném ve vystavujícím členském státě po jeho vystoupení z Evropské unie. Neexistují-li závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že osobě, na niž byl vydán tento evropský zatýkací rozkaz, hrozí, že po vystoupení vystavujícího členského státu z Evropské unie bude zbavena práv přiznaných Listinou základních práv Evropské unie a rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím

rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, nemůže vykonávající členský stát odmítnout výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu, dokud je vystavující členský stát členem Evropské unie.

Podpisy.